

Deväť zastavení vzácneho pútnika

Peter vo Františkovi kráčaľ Slovenskom,
dobré i horšie deti navštívil Otec.
Krajina žiarila farbami v božskom,
dni nemali začiatok, ani koniec.

Náboženských predstaviteľov pozdravil,
v bratskej láske prvých srdcom objal.
Jednotu na piedestál postavil,
rozdelených slovom dobra, dojal.

Prezidentský palác privítal pútnika,
chlebom i soľou pohostil Svätého Otca.
Aj boháčov sa bieda dotýka,
v tvrdých srdciach nemá konca.

V starodávnej katedrále žobrák pod koňom,
ľudí hladných, aj bez domova sprítomňuje.
Chudoba vo svete je studeným ohňom,
nezohreje, iba smutným k šťastiu zabraňuje.

Misionárky lásky v petržalskom betleheme,
v lazároch z ulice obetavo adorujú Bohu.
Svetlom sú v pohľadení, darom zeme,
úsmev starca oceňuje ich vzácnu úlohu.

Pútnik v bielom má krásnu dušu,
nesmeje sa keď čas je plakať.
Šesť šíпов napína spravodlivú kušu,
memento dymu varuje staré zlo hladkať.

S Petrom v Prešove Boha chválili,
východné i západné katolícke svety.
Cyrilo-metodský hymnus slávil,
s Rímom zjednotené duchovné kvety.

Nesklamal pútnik vzácny a bol tam,
kde mnohí radšej nikdy nechodia.
Obraz Luníka nemá pekný rám,
do hlbín tmy vedú jeho poschodia.

Mladosť sa v starých údoch zaskvela,
bedavá chôdza spela k rozkvetu.
Košícká Lokomotíva paru nabrala,
mladí volali: „Otče, dobre je nám tu!“

Pieta s mŕtvym Synom v náručí,
národný symbol vlasti, Slovákov.
V Šaštíne pápež pútnikov poučí:
„Milujte všetkých ľudí, nielen rodákov!“

Dni nádherné ubehli jak voda,
ktorá sa veky valí Dunajom.
Zázrak veľký sa stane, ak Boh dá,
aj chladné dni stanú sa májom.

Štefan Kováč Adamov